

taler derfor, og der er jo tænkt paa de Tilfælde, det ærede Medlem Hr. Ulrich gjorde opmærksom paa, og navnlig de Tilfælde, hvor Hunden særlig er til Nytte og Trøst, saasom for blinde, døve og enligst stillede gamle Personer. Det er ogsaa urimeligt, naar det ærede Medlem Hr. Ulrich overfor mig hævder, at Hundehold paa Landet er mere berettiget end i Byerne, thi det har jeg aldrig benægtet, og det fremgaar ogsaa af dette Lovforslags Formulering, at man i allerhøjeste Grad har taget Hensyn til dette berettigede Grundsynspunkt, idet Afgiften i Byerne kan stige til 3—4 Gange saa meget som paa Landet.

Derimod er jeg ikke i Stand til at besvare, hvorfor et vist Centimetermaal skal angive Forskellen mellem lavere og højere Takster; dertil kræves der en større Sagkundskab, end jeg er i Besiddelse af. Jeg kan paa den anden Side godt forstaa, at man har ønsket at sætte en Grænse mellem de ganske smaa Hunde og de meget store, derunder St. Bernhardshundene. Jeg er frim Barndoms Eventyr ikke uvidende om, hvilken Nytte St. Bernhardshunden har gjort Mennesket, men jeg havde ganske vist ikke tænkt mig, at man her som Eksempel vilde have nævnt Dagligstuer paa tredie Sal, jeg havde tænkt mig, at man særlig havde nævnt Omraader som Svejts, for hvis Forhold denne Lov trods dens skadelige Indflydelse i øvrigt dog neppe vil faa nogen Betydning.

I det hele taget talte det ærede Medlem Hr. Ulrich, som om det var mig, der havde fundet paa, at der skulde være en Hundelov, og derefter havde udstødt det Had, som jeg altsaa ikke er i Besiddelse af, over de ulykkelige Hunde og Hundeholdere. Saaledes forholder det sig ikke. Dette er et Forslag, som i sine Grundtræk er fremsat under den tidligere Regering, som nu er fremsat paa ny til Forhandling, og som jeg haaber maa blive vedtaget i alt væsentligt i den Skikkelse, som det her har, da jeg i modsat Fald vil anse det for meget vanskeligt at faa nogen Lov i Aar. I modsat Fald vil det ganske sikkert gaa saaledes, at den Modstand, der er i Landstinget imod en Lov paa dette Omraade, kun vil vokse, og saa vil de Formaal, som er berettigede, især for Købstædernes og Københavns Vedkommende, overhovedet ikke kunne fremmes.

Hækkerup: Jeg tror, at der er nogle overdrevede Forestillinger om den Nytte, Hundene gør. Det ærede Medlem Hr. Ulrich nævnte St. Bernhardshundene, men man hører jo undertiden gamle, kloge

Mennesker paastaa, at Fortællingerne om St. Bernhardshundens store Hjælpsomhed maa henregnes til Sagnenes Verden. Jeg ved ikke, hvorvidt det ærede Medlem Hr. Ulrich har personlig Sagkundskab paa dette Omraade, jeg har det i alt Fald ikke. Jeg skal i øvrigt sige, at de sentimentale Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Ulrich fremførte om Hunden som Menneskets bedste Ven, er ikke nye. De blev fremsat her i dette høje Ting for 35 Aar siden af forskellige Ordførere af forskellige Partier, og ligeledes blev det fremsat, at det var ganske skammeligt at indføre en Hundeskat, for saa kunde Velhaverne holde Hund, men de fattige kunde ikke tillade sig den Luksus. Jeg vil derom sige, at Hundehold er en Luksus og en Luksus, som i mangfoldige Tilfælde generer andre, og som koster det offentlige Penge, hvorfor det er rimeligt, at man kommer til at betale for det, naar man vil tillade sig en saadan Luksus.

Det, jeg ønsker, er kun, at Hundeejerne skal holde deres Hunde for sig selv. Det ærede Medlem Hr. Ulrich udtalte sig for det første med stor Sagkundskab om, hvad der var værst at træde paa paa Fortovet. Det kan der være delte Meninger om. Han udtalte sig tillige, som om Hundene burde have samme Ret som Menneskene til at færdes paa Fortovene. Det kan jeg ikke paa nogen Maade anerkende, jeg mener, at Fortovene er indrettet for Menneskenes Færdens Skyld og ikke for Hundenes. Det ærede Medlem anstillede ligeledes en Sammenligning imellem Heste og Hunde. Men Hesten er et Nyttedyr, det holdes for Nyttens Skyld, altsaa lige det modsatte af, hvad Hunden i al Almindelighed er, saa jeg kan ikke anerkende Berettigelsen af den Sammenligning.

Endelig udtalte det ærede Medlem Hr. Ulrich, at man maatte i hvert Fald ikke indføre Hundeafgift paa Landet, for der generede Hundene under ingen Omstændigheder. Det er ingenlunde rigtigt, Hundene generer i høj Grad Færdselen paa Landevejene. Jeg nævnte før, at der er overmaade tidt sket Kørselsulykker som Følge af, at Hunde har foraarsaget, at Biler er kørt i Grøften. Det er ret almindeligt, at Cyklister overfalder af Hundene, og det er tidt vanskeligt og farligt at sende Børn ud fra den ene Landsby til den anden, fordi de risikerer at møde Hunde; hvis ikke Ejerne er samvittighedsfulde, kan Hundene lige saa godt gøre Fortræd — og det gør de — paa Landet som i Byerne. Det, vi ønsker, og det, jeg for mit Vedkommende ønsker ved et saadant Lovforslags Gennem-